

Walgtreds (S. Madsen) har tillige gjort gældende, at den Afgift, som Flertallet foreslaar fremtidig at opkræve, vil være større end den Konsulatafgift, der kræves i vore Nabolande. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem i den Henseende ikke har ganske Ret. Det er imidlertid overmaade vanskeligt at foretage en direkte Sammenligning mellem Konsulatafgifterne i de forskellige Lande, fordi de ikke blot paalægges efter ulige Principper, men fordi ogsaa de Dampskibe i forskellige Retning, som indrømmes, ere indbyrdes særdeles afvigende. Hos os ville vi fremtidig opkræve en fast aarlig Afgift, hvilken dog i Resultatet skal ækvivalere mod den nuværende. I Sverige-Norge opkræves Afgifterne efter samme Princip som hidtil hos os, nemlig med et vist Beløb pr. Registerton i de Havne, som Skibet besøger, og Afgiften er, naar hele Ladningen løses og lades, ganske vist en Del lavere end vor nuværende Afgift. Men Tingene er, at den Maade, hvorpaa Afgiften gennemføres i Enkelthederne, er nok saa vigtig som det blotte Spørgsmaal om Satsens Størrelse. Bestemmelserne om, hvorvidt der skal svares Afgift, naar der kun løses eller lades en Del af Ladningen, om, hvor mange Gange i Aaret der skal svares Afgift i samme Havn, o. s. v., have stor Indflydelse paa, hvad Afgiftens samlede Beløb til syvende og sidst bliver. Ligeledes kan det nævnes, at der hos os og i Sverige-Norge følges forskellige Principper med Hensyn til Skibes Maaling. Vi benytte den saakaldte Donauregel, medens Svenskerne og Nordmændene benytte den saakaldte tyske Regel, og den sidste giver for Dampskibes Vedkommende gennemsnitlig omtrent 7 pCt. højere Nettodrægtighed end vor Regel; de svensk-norske Satter ere altsaa derved i sig selv 7 pCt. højere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at naar alle Omstændigheder tages med i Betragtning, maa man sige, at den svensk-norske Konsulatafgift næppe er lavere end den, som vi hidtil have krævet. Hvad Tyskland angaar, da er Basis for Afgiften her atter en anden. Den tyske Afgift opkræves ikke pr. Registerton, men efter Skibets Bæreevne, efter det Antal Tons Dødbægt, som det er i Stand til at laste. De Tal, det ærede Medlem fremførte, vare derfor, saa vidt jeg forstod ham, ikke rigtige, idet han ikke var opmærksom paa denne Forskel. Den tyske Afgift, beregnet pr. Registerton, stiller sig forskellige, efter som det er et Dampskib eller et Sejlskib, idet Satsen pr. Registerton er meget forskellige for Sejls- og for Dampskibes Ved-

kommende. Endvidere er den tyske Afgift dobbelt saa stor uden for Europa som i Europa. Men jeg erkender, hvad jeg udtalte før, at taget alt i alt, er den tyske Konsulatafgift vistnok lavere i Gennemsnit end vor Afgift efter Loven af 1888. De engelske Skibe ere jo helt fri. Jeg gentager derfor ogsaa, hvad jeg sagde før, at jeg for mit Vedkommende i og for sig gerne gaar med til Bestræbelser for yderligere at reducere Konsulatafgiften ligesom de andre Byrder, der endnu hvile paa vor Skibsart. Men det maa tillige erkendes, at der i de senere Aar allerede er gjort en Del i saa Henseende, og at det, der her foreslaas, i forskellige Henseender er et Fremskridt fra det nu bestaaende. Selv om man gerne vilde have mere, bør man paaståne, at det, der sker, dog er en Forbedring.

Det ærede Medlems Hovedindbending over for de ny Bestemmelser om Ansættelse af Konsuler er den, at han frygter for de store Udgifter, som deraf mulig kunne følge for Staten. Jeg maa imidlertid gøre opmærksom paa, at de efter Flertallets Forslag ere begrænsede til et aldeles bestemt Beløb. Vi foreslaa, at der til Konsulernes Lønning og Kontorhold ikke skal kunne anvendes ud over 150,000 Kr., med Tillæg af 30,000 Kr., som yderligere af Staten skal kunne tilskydes til Lønning af udsendte Konsuler. Dette er ikke noget stort Beløb, og hvis vi ikke komme der udover, tør man nok sige, at det ikke er mere, end vi have Raad til. Det ærede Medlem frygter imidlertid for Konsekvenserne; naar man først har ansat en Konsul paa sin Plads, vil man efterhaanden komme til at ansætte udsendte Konsuler ogsaa paa mange andre Pladser. Men hvis det virkelig skulde ske, var der ingen Ulykke deri; thi det vilde være Vidnesbyrd om, at man var meget vel tilfreds med den ny Institution, efter at man havde prøvet den. Der er jo ikke Tale om, at der kan oprettes flige Poster, uden at Lovgivningsmagten giver sit Samtykke dertil, og man tør ganske roligt gaa ud fra, at der ikke her vil være nogen ynderlig Tilbøjelighed til at rutte med flige dyrt lønede Poster, naar man da ikke har bundet den Overbevisning gennem den Prøve, man foreløbig gør med nogle enkelte Konsuler, at de virkelig ere til væsentlig Nytte. Jeg tror derfor, at al Uengstelse for, at vi uden at vide af det skulde glide over i meget store Udgifter, er aldeles uden Grund. Det, hvormed det drejer sig, er i Virkeligheden et meget beskædnet Skridt, som vi uden al Betænkelighed kunne foretage, saa meget mere, som der her slet ikke tages endelig Beslut-